

Postkontoret på Vråen har skurit ner på öppettiderna. I Bor har samma begränsade tider praktiserats i några år. Utan protester.

- Det fungerar väldigt bra, säger chefen, Ann-Britt Andersson.

Förmiddagarna är i stort sett stängda. Det är bara tidigt på morgonen mellan 8.15 och 9.00 som man kan utträta ärenden där.

Mest för företagens skull.

Sen öppnar kontoret klockan 12.00 och är öppet fram till 17.30.

- Det här är ett sätt att hålla nere på antalet anställda, säger Ann-Britt. Öppettiderna är

kundanpassade. De flesta kommer ju hit på eftermiddagen. Ofta på lunchrasten.

- Jag har inte upplevt några nackdelar, säger hon.

I Forsheda har posten öppet mellan 9.00 och 11.00 på förmiddagen och mellan 15.00 och 17.30 på eftermiddagen.

- Ett sämre system, tycker Ann-Britt som själv har bott i Forsheda. Då kan man inte utträta postärenden på lunchen.

Men hon vill inte helt avfärda det.

- Behoven är olika från ort till ort.

Om det blir några protester mot de nya tiderna på Vråen så tror hon att de klingar av efter en tid.

- Folk vänjer sig vid de nya tiderna, säger hon.

På postkontoret i Bor jobbar

åtta personer. När kassorna är öppna bemannas de av tre.

Ann-Britt som varit chef där i ett år tycker att det är en jättetrevlig arbetsplats.

- Och det märks på många sätt att vi är uppskattade, säger hon. Vi brukar få höra att borborna utträtar alla sin postärenden här bara för att slå vakt om sitt kontor.

Aven om det skulle passa bättre att göra ett ärende på posten i Värnamo så väntar man med det tills man kommer hem till Bor.

Och det kan kanske löna sig att tänka på sitt eget kontor.

- Allt är ovisst, säger Ann-Britt. Förändringar är på gång. Nedsänkningar blir det på ena eller andra sättet.

Svante Olson

Erik Lindgren

Något om posten

i Hånger, Tännö och Voxtorps socknar

Förord

I posthistorisk skriftserie nr 73 har jag berättat om posten i Tofteryds socken, i nr 103 om Rydaholm, och i nr 163 om Kärda. I nr 194 har Byarums, Åkers och Kävsjö socknar behandlats och i nr 195 Fryele, Gällaryds och Haghults socknar. Under 1990 skrev jag ett manuskript till en bok om posten i Östbo härad i sin helhet men intresset för en sådan förhållandevis dyr bok visade sig så ringa att bara ett fåtal exemplar skulle ha kunnat säljas.

Sedan dess har jag fått brev med begäran om information för vissa delar av häradet. Jag försöker tillgodose därmed sammanhängande önskemål genom häften av detta slag, häften som jag tillverkar på min lilla kopiator i det antal exemplar som efterfrågas. Kvaliteten på utförandet är inte hög men jag hoppas att läsarna ser mera till faktainnehållet.

De tre socknar som berörs i detta häfte fick alla var sin poststation samtidigt, nämligen med 1874 års ingång, då kronobrevbäringen upphörde i Småland. De presenteras sinsemellan i bokstavsordning. Jag inleder med ett kapitel som förklarar någon om kronobrevbäringen och innebörden med 1874 års reform. Förklaringar till terminologin och berättelser om vissa milstolpar i postverkets utveckling finns i häftet "Guide för post- och samhällshistoria" (posthistorisk skriftserie nr 100).

Böcker och skrifter som hänvisas till i den löpande texten kan rekvireras från mig. Växjö i april 1993

Erik Lindgren
Gamla Norrvägen 39
352 43 VÄXJÖ

Kronobrevbäringen

"Kvistarna i trädet var kronobrevbäringen och grenarna motsvarade postverkets eget transportnät". Så kan man uttrycka skillnaden mellan två gamla system, som löpte samtidigt ända fram till 1870-talet. Med början 1874 inlemmades det äldsta systemet i systemet från 1636, det år som betecknas som svenska postverkets födelseår.

Kronobrevbäringen var ett nät för regeringens förbindelser med de olika landsändarna. Det hade redan en vid förgrening, när postverkets linjer började byggas ut. Detta var otillräckligt och kunde i många fall inte användas för befordran av brev mellan exempelvis landshövding, kronobefallningsmän och präster.

Men kronobrevbäringsnätet var på åtskilliga punkter sammanlänkat med riksnätet. Därför utnyttjade kronobrevbäringen postverkets nät på vissa delsträckor, ofta längre än det egna finmaskiga. Postverkets tillkomst innebar således en lättnad i kronobrevbäringsorganisationen.

1860 års regeringsbeslut om poststationer på landsbygden ledde inte till att särskilt många nya postlinjer tillkom. Till en början lades de flesta poststationerna utmed redan befintliga postlinjer. Men poststationerna blev nya anknypningspunkter till kronobrevbäringsnätet.

Efter remissbehandling följde en proposition till 1873 års riksdag, enligt vilken postverket skulle anordna nya postgångar enligt överenskommelser som hade träffats preliminärt med länsstyrelserna. Därigenom blev den organisation som dittills funnits som en länk mellan bl a kronofogde, länsmän, häradshövdingar och nämndemän inlemmad i det allmänna postnätet. Detta skulle dessutom kompletteras med poststationer, "en i varje socken, om så behövdes".

På tre år, räknat från 1874, ökade därigenom antalet poststationer med ca 1300. Ändå kom många socknar att känna sig förfördelade genom att de inte fick egna poststationer.

Omorganisationen blev dyrbar för postverket. Redan i september 1875 började man undersöka vilka möjligheter till besparing som fanns och i en framställning till regeringen ett år senare sökte poststyrelsen sanktion för att pröva "vilka stationer, som i anseende till synnerligen obetydlig rörelse, böra indragas". Därmed togs det första steget till lantbrevbäring, en nyhet som introducerades 1878. Innan man kom så långt hade några av de minsta poststationerna blivit indragna. Ersättningen blev då lösväskor som utväxlades med närmast belägna poststation.

Med lösväska avses en sådan väska som man enligt en bestämmelse redan 1824 kunde träffa avtal med postförvaltaren om att utväxla med dennes postkontor. Den som höll lösväskan skulle betala från 6 till 18 kr om året "allt efter brevväxlingens större eller mindre betydenhet samt med avseende på väskans mottagande och avsändande en eller flera gånger i veckan". Dessutom utgick en mindre befordringsavgift, som enligt en bestämmelse 1862 inte skulle betalas om posten åtföljdes av en postiljon.

Vissa andra särbestämmelser utfärdades från tid till annan om lösväskor. Lösväska är termen för själva företeelsen. Det konkreta ordet för lösväska kan sägas vara postväska, om vars praktiska utformning det fanns särskilda bestämmelser. Jag har dock inte funnit någon bestämmelse om att en postväska nödvändigtvis måste anskaffas för att användas som lösväska. Den kunde möjligen ha annan utformning än postväskan och anskaffas på den blivande lösväskägarens initiativ utan rekvisition från posten.

Hånger (1874-01-01--1965-07-31)

Mellan Kärda och Hångers kyrka inrättades i januari 1874 en gångpost. Ett kontrakt hade redan den 10 november 1873 tecknats med hemmansägaren Jacob Pehrsson i Ängahult om att bära posten på denna linje två gånger i veckan. Han var inte helt obekant med posten, eftersom han under ca 20 år hade ombesörjt kronobrevbäringen mellan Hånger och Värnamo.

Vid Hångers kyrka inrättades den 1 januari 1874 en poststation med J Svensson som föreståndare mot 60 kronor i årsarvode. Vid dennes uppsägning i slutet av 1874 blev tjänsten utlyst i kyrkan som ledig och två sökande anmälde sig, den nyss nämnde postföraren Jacob Pehrsson och inhysesmannen Anders Jonsson i Slätten. Båda var villiga att ta emot jobbet för 60 kronor enligt ansökningar den 29 och 31 december 1874. Postföraren skrev själv sitt namn som Pehrsson, men enligt prästbeviset var hans namn Petersson. Detta namn används i citat i det följande.

På poststyrelsens förfrågan efter Svenssons uppsägning svarade länsstyrelsen i ett brev den 4 januari 1875 att man inte kunde tillstyrka indragning av poststationen eller dess ersättande med lösväska. Pehrsson fick förord till föreståndaresysslan.

Poststationen lydde till en början - trots närheten till Värnamo - under postkontoret i Gislaved. Därifrån rapporterade postmästare G Aurell den 5 februari 1876 till poststyrelsen resultatet av en anbefalld undersökning om de små poststationernas lönsamhet, berörd i föregående kapitel om kronobrevbäringen. Av denna undersökning framgick att frimärken hade sålts i Hånger för bara 36 kronor under hela år 1875. Aurell ansåg att poststationen kunde dras in och att man kunde bereda invånarna i Hånger tillfälle till regelbunden postutväxling genom att bibehålla gångposten med en tur i veckan eller också teckna avtal med fjärdingsmannen i Hånger om att hämta posten i Kärda en gång i veckan.

Det blev ingen omedelbar åtgärd, något som gällde för de flesta rapporter från postförvaltarna runt om i landet, vilka initierats av en cirkulärföreskrift av poststyrelsen den 27 september 1875. Det var fråga om en undersökning på grund av de oväntat stora kostnader som hade följt på beslutet om att postverket skulle ta över ansvaret för kronobrevbäringen. Många av de vid detta tillfälle föreslagna omorganisationer med indragning av poststationer visade sig genomförbara några år senare, när lantbrevbäring hade införts.

I Jönköpings län infördes lantbrevbäring i stort sett under loppet av år 1879. Ett brev från landskansliet i Jönköping till poststyrelsen den 30 december 1878 föreslog att en

lantbrevbäringslinje på drygt två mil skulle inrättas från Värnamo till Hånger över Kärda. I Hånger skulle enligt förslaget poststationen dras in och Jacob Pehrsson på Ångahult bli kommunombud "även vad angår prästerskapets post". Ett förslagskontrakt hade tecknats med hemmansägaren Sven Petter Erlandsson från Norra Brusås om att fullgöra lantbrevbäring på den föreslagna linjen mot en ersättning av kr 2:25 per tur.

I denna del gick landskansliets förslag dock inte genom utan poststationen i Hånger fick vara kvar. Postföringen hade ändrats redan i oktober 1877, då poststationen i Kärda blev indragen. Jacob Pehrsson utgick inte längre från Kärda med posten till Hånger utan från postkontoret i Värnamo.

En miljöbild från år 1880 får man vid läsning av den rapport som postmästare Janne Lagerström i Växjö sände till poststyrelsen den 29 december 1880 efter att ha avslutat de inspektionsresor inom Kronobergs och Jönköpings län, som poststyrelsen hade uppdragit åt honom. Han skrev bl a följande:

"Hångers poststation är inrymd i en högst ruskig och olämplig lokal. Poststationsföreståndaren, Jakob Petersson, 67 år gammal, och hans ungefär lika åldriga hustru bebo ett enda rum, som på samma gång det användes till kök även inrymmer poststationen. Jakob Petersson är även postförare - såsom för gammal och för svag är han även olämplig därtill - mellan Hånger och Värnamo och de tvenne hela dagar i veckan Petersson härigenom är hindrad att sköta poststationen skall hans hustru göra detta, men hon är icke läs- eller skrivkundig och man kan väl inse, huru stationen under sådana förhållanden skall skötas. Jakob Petersson är högst olämplig till poststationsföreståndare och jag kunde vid besöket där icke ens bjuda till att bibringa honom några upplysningar i postalt avseende. Inga journaler fördes eller hade någonsin funnits där. Journal, poststationsföreståndareinstruktion, debiteringsjournal etc voro benämningar som Petersson icke hade någon aning om. Man kan verkligen förvånas över att det varit möjligt föreslå Petersson till erhållande av befattningen, men däremot icke undra på att i närheten av poststationen boende personer, som hava någon angelägen post, icke begagna sig av denna statens inrättning. En Baron Lilliecreutz, Byagården, har lösväska på Värnamo postexpedition, men väskan avlämnas å Hångers poststation och föres av stationsföreståndaren därstädes till och från Värnamo. Redan av vad nu anförts är visat att denna poststation är obehövlig och kan postutväxlingen för Hångers kommun bestridas lämpligare genom lantbrevbärare".

I slutet av den mycket långa skrivelsen till poststyrelsen tog postmästare Lagerström ånyo upp frågan om att ersätta poststationen med lantbrevbäring:

A linjen Värnamo-Hånger bör lantbrevbäring, med poststationen Hångers indragning, inrättas, dels därför att en lantbrevbärare blir i tillfälle att för den kostnad som drabbar postverket göra allmänheten mycket mera gagn än den exempelöst illa skötta, obetydliga poststationen i Hånger, dels därför att postverkets förlust å denna linje därigenom blir mindre. Utgifterna för postföringen belöper sig nu årligen till 125 kronor och i stationsföreståndarearvode utgår 60 kronor, vilka utgifter med 121 kronor 84 öre överstiger vad uppörden, 63 kronor 16 öre, gått till vid Hångers station under ett år, från 1/7 1879 till samma dag 1880. Lantbrevbäring kan å linjen anordnas med 2 turer i veckan för 125 kronor så att årliga besparingen genom denna förändring skulle uppgå till 60 kronor.

Från detta års ingång intill den 9 sistlidne oktober hade avsänts från Hånger 14 (säger 14) värdeförsändelser".

Postmästare Lagerströms långa rapport, av vilken texten ovan utgör ett mycket litet utdrag, förvarades "under handläggning" i poststyrelsen mycket länge. Man får intryck av att hans förslag till åtgärder inte fick något resultat i nämnvärd omfattning. I stället var det genom nya initiativ av andra postmästare som en och annan förändring inträffade, framför allt genom lantbrevbäringar. Dessa postmästare var överordnade till berörda poststationsföreståndare och lantbrevbärare, medan Lagerström besökt dem på uppdrag av poststyrelsen i och för en generell inspektion av verksamheten. Lagerströms rapport lades ad acta i poststyrelsen den 8 augusti 1889 med påteckningen "föranledde icke vidare åtgärd". Då hade redan många

förändringar hunnit genomföras i vad avser brister som Lagerström hade påtalat men knappast på grund av hans rapport utan på grund av senare avlämnade förslag, som ibland avvek från Lagerströms.

Även i Hånger hade en förändring inträtt under det decennium då Lagerströms rapport fått vila i poststyrelsen, men poststationen fanns kvar. Jacob Pehrsson hade i oktober 1886 efterträtt av J Svensson, som hade varit föreståndare under första året av poststationens existens. Årsarvodet var fortfarande 60 kronor. Det tyckte Svensson var för litet men det skulle dröja ända till den 16 mars 1894 innan han fattade pennan för att låta höra av sig i den frågan. Då bad han att få bli skild från sitt kontrakt "till följd av årligen ökade göromål och arbete".

Svensson framhöll också ett förhållande som ingalunda varit något unikum: "Det är visserligen bestämt, att stationen skall vara öppen 4 timmar dagligen för allmänheten, 2 timmar på förmiddagen och 2 på eftermiddagen, men på landsbygden, åtminstone här, får man stå allmänheten till tjänst vid vilken tid de komma på dagen. Alla arbetstimmarna för posten är inte inräknade i dessa 28 timmar i veckan. För 28 timmar har jag ungefär 1 kr 15 öre, det blir 4 öre i timmen".

Uppsägningen annoterades i poststyrelsen och ärendet remitterades till postinspektionen i östra distriktet för handläggning. Efter samråd med ordföranden i Hångers kommunalstämma fann postinspektionen att "ifrågasatt indragning av poststationen icke ansetts kunna för närvarande äga rum utan avsevärda olägenheter för ortens befolkning". Med J Svensson kom man överens om att han skulle fortsätta som poststationsföreståndare med ett till 80 kronor höjt årsarvode. Medsökande vid utlysning av tjänsten efter Svenssons formella uppsägning var fiskaren K J Johansson.

I juni 1895 överläts poststationen på fröken Sally Hedvig Svensson med oförändrat arvode. Hon fick det höjt till 100 kronor den 1 april 1898. Åt detta kunde hon inte glädja sig särskilt länge, eftersom poststationen flyttades till den nyanlagda järnvägen Värnamo-Åstorp, när denna togs i bruk för allmän trafik den 16 juni 1899 på den nordligaste sträckan av den söderut långt tidigare påbörjade bansträckningen. Om järnvägen berättas mera i boken "Kommunikation i gränsbygd".

Kontraktet med fröken Svensson innehöll en klausul som gjorde det möjligt att hävas utan föregående uppsägning när järnvägen blev klar. Nu blev stinsen Nils Svensson Fjellstedt ansvarig för posten i Hånger med 180 kronor i årsarvode. Han efterträddes i juli 1908 av Sven Gustaf Ståhlfors.

Denne blev kvar i mer än 13 år och därefter svarade följande ordinarie järnvägsmän för posten: Albert Calixtus Hjorth (1922-1925), Nils Bernhard Ahlm (1925-1926), Karl Albert Tore Hjorth (1926), Fritz Julius Tilly (1926-1937), Bror Helge Artur Berglund (1937), Joel Berting Gotthard Årestam (1937-1943), Sven Olof Gösta Gustafsson (1943), Gösta Magnus Hallongren (1943), Bror Gusten Ivar Hedefalk (1943-1946), Karl Olof Lundberg (1946-1949), Harry Valdemar Wilhelmsson (1949), Åke Harry Reinhold Rigborn (1949-1953), Sven Erik Bengtsson (1953), Nils Gustav Vincent Alm (1953-1956) och Erik Johansson (1957-1965).

När järnvägsstationen gjordes obemannad, ersattes poststationen med lantbrevbäring den 1 augusti 1965. Ett Postombud (inlämningsställe) kompletterade lantbrevbäringen. Handlanden Karl Sture Valdemar Johansson svarade för detta. Det

utnyttjades mindre och mindre efter hand som lantbrevbäraren fick större befogenheter och det kunde avvecklas med 1972 års utgång.

Tännö (1874-01-01--1879-03-31; 1882-04-04--1886-09-30; 1887-04-01--1961-10-31)

Tännö gästgivaregård var en av skjutsombytesplatserna utmed den genomgående postföringslinjen mellan Stockholm och Helsingborg. Det finns årskilliga handlingar i arkiven som dokumenterar små och stora bekymmer för postförarna. Genom platsens läge utmed postlinjen kunde Tännö-borna på ett tämligen bekvämt sätt lämna och hämta brev vid gästgivaregården, i all synnerhet från den 1 juli 1855, då frimärken hade införts och man kunde betala porton utan att besöka ett postkontor.

Ännu bättre service fick man från 1874 års ingång, då en poststation inrättades i Tännö i samband med att postverket övertog ansvaret för kronobrevbäringen. Till föreståndare antogs inte oväntat gästgivaren själv, Johan Simonson, med ett arvode på 60 kronor om året för bestyret med posten. Han var också en av dem som ansvarade för postskjutsningen mellan Värnamo och Dörarp. Tävlan om kontrakt för postföring var stor och dokument avslöjar hur man kunde underbjuda varandra med bara några ören per mil räknat. När konkurrensen hårdnade, kunde det bli till fördel för postverkets ekonomi.

Med inrättandet av lantbrevbäring blev poststationen i Tännö indragen den 31 mars 1879. En lantbrevbärare som utgick från Värnamo, ersatte poststationen i kombination med ett kommunombud i Tännö. Gästgivaren E G Svensson fick teckna ett kontrakt om lantbrevbäring, men han var inte tillfreds med detta. I stället antogs efter drygt ett år från juli 1880 skomakaren Anders Magnus Björnqvist, som nöjde sig med en ersättning av en krona per tur fram och åter.

Till en början var kyrkoherden F J Petersson kommunombud med uppgift att utan ersättning från postverket vara en förmedlande länk mellan lantbrevbäraren och de församlingsbor som denne inte hade kontakt med under turen. När kyrkoherden flyttade från Tännö, blev skolläraren Johan Henrik Söderström, som var kommunalstämman ordförande, utsedd till kommunombud.

Postmästare Johan Linders i Värnamo anmälde till poststyrelsen den 8 februari 1892 att lantbrevbärare Björnqvist hade gjort sig skyldig till vissa tjänsteförseelser. Detta kom orten till godo på så sätt att med poststyrelsens beslut att skilja honom från tjänsten följde också beslutet att återinrätta poststationen i Tännö. Till föreståndare för den med april månads ingång 1882 åter öppnade poststationen antogs det nyss nämnde kommunombudet Johan Henrik Söderström med 140 kronor i årsarvode. För denna summa skulle han också ansvara för och bekosta den postföring mellan Värnamo och Tännö som behövdes efter att lantbrevbäringen hade upphört. Den eljest passerande huvudpostlinjens tidtabell passade inte för det lokala behovet.

Poststationens verksamhet upphörde på nytt under ett halvår av skäl som jag förgäves letat efter i dokumenten. Denna dunkla period inföll under tiden oktober 1886 - mars 1887. Söderström efterträddes som föreståndare den 1 juli 1898 av småskollärarinnan Karolina Larsson. Handlanden Claes Walter Bratt tog över i april

1913. Hans årsarvode var då 120 kronor men det steg 1914 till 180 och 1916 till 240 kronor. Bratt flyttade från Tännö och hemmansägaren Nils Malkolm Johansson blev föreståndare den 1 april 1917. Denne blev postarbetet trogen i 25 år.

Handlanden Arvid Stridh tog över den 1 april 1942 och när han avgick den 1 november 1961, drogs poststationen in. För att underlätta övergången inrättades ett postombud (inlämningsställe) för dem som inte kunde ha direktkontakt med lantbrevbäraren. Ett avtal upprättades med handlanden Nils Torsten Söderlind om att sköta postombudet. Detta överläts i augusti 1967 på Gärda Astrid Söderlind och i november 1970 på Karin Samuelsson. Anordningen upphörde med 1972 års utgång, samtidigt som postombudet i Hånger drogs in. Den datumstämpel som användes av postombudet i Tännö hade gravyren VÄRNAMO POB 2.

I anslutning till indragningen av de båda postombuden skrev postmästare Urban Ek bl a följande till kommunstyrelsen i Värnamo:

"Den här möjligheten att uträtta ärenden hos postombuden har under senare år utnyttjats i mycket ringa omfattning. Under 1971 var sålunda det genomsnittliga antalet värdeuppsdrag endast 2,1 i Hånger och 2,5 i Tännö, vilket är ett något lägre genomsnitt än vid postombuden i Osbruk och Ämirne. som drogs in från och med den 1 juli 1971 resp 23 augusti 1971. Som jämförelse kan nämnas, att de lantbrevbärare som betjänar Hånger och Tännö har 45 resp 42 värdeuppsdrag i genomsnitt per vardag".

Woxtorp (Woxtorpsby, Östbo Bohr, Bor) 1874-01-01--

Gästgivaren August Johansson blev antagen till föreståndare för den poststation som inrättades i Woxtorps församling med 1874 års ingång. Han var missbelåten med sitt årsarvode på 60 kronor och lyckades efter framställning i augusti 1874 få det höjt till 100 kronor från följande års början.

Poststation låg i gästgivaregården i Bor och inte som på många andra platser i kyrkans närhet. Detta föranledde organisten och skolläraren J Berggren att skriva till poststyrelsen angående läget. I sitt brev den 3 december 1874 menade Berggren att församlingen inte hade någon nytta av poststationen med det läge den fått. Han skrev bland annat:

"Det naturligaste och bäst passande läget för ifrågavarande anstalter är väl så mycket som möjligt nära kyrkan och skolan, varifrån bud utgår dagligen åt alla håll i socknen. Och då utom högst få undantag alla poststationerna även i Jönköpings län äro förlagda vid kyrkorna, borde Woxtops socken också fått denna förmån och icke stationen blivit förlagd på ett olämpligt ställe, blott för att gynna en viss person för erhållande av arvode i egenskap av stationsföreståndare och hade kronofogde Rosengren då varit kronofogde härstädes, hade det blivit ställt på ett bättre sätt, ity han erkänner olämpligheten av denna anordning".

Vid remissbehandling av detta ärende hävdade postmästare Frans Wallander i Värnamo att en flyttning av poststationen från gästgivaregården till kyrkans närhet vore "aldeles olämplig, enär krykan endast är belägen knappt 3/8 mil inom socknen från Värnamo räknat, varemot avståndet vid Bors gästgivaregård är 5/8 mil och avståndet söderut åt Moheda till, från Bor 1 mil, men från Woxtorp 1/4; dessutom förekommer att postlinjen Woxtorp-Rydaholm skulle ökas med en mil i veckan, om stationen rubbas i enlighet med Berggrens förslag".

Med flera andra argument avstyrkte Wallander förslaget om att flytta poststationen och poststyrelsen ansåg vid föredragning den 2 april 1875 att ärendet inte borde föranleda till vidare åtgärd.

Däremot blev det snart nog en annan åtgärd. Poststationen i Bors gästgivaregård hade fått socknens namn, Woxtorp. Samma namn hade emellertid en poststation i Halland och från 1876 års ingång ändrades därför den småländska poststationens namn till Woxtorpsby. Detta visade sig inte vara tillräckligt. Post som var avsedd för den halländska poststationen fortsatte att komma till Bor och vice versa.

Postmästare Johan Linders i Värnamo gjorde poststyrelsen uppmärksam på detta i ett brev den 17 februari 1888, var han för övrigt också tog upp frågan om namnet för poststationen i Rydaholm. Slutet i hans brev formulerades med en vördsam anhållan

"att Kungl. Generalpoststyrelsen täcktes förändra poststationens i Rydaholm namn till Nederled, i vars omedelbara närhet stationen är belägen, samt poststationens i Woxtorpsby namn till Bohr, där sistnämnda station är belägen".

Under remissbehandlingen kom landskansliet i Jönköping med det överraskande förslaget att benämna poststationen i Woxtorps församling "efter den invid Woxtorps kyrka belägna gamla sätesgården Lundboholm". Poststyrelsen fick kontakt med en riksdagsman Svensson, som uppgav att ingen i orten kändes vid namnet Lundboholm, som låg en kvarts mil från poststationens plats. En extra kommunalstämma den 1 april 1888 uttalade att namnet "Lundboholm skulle bli ännu mera vilseledande för postutväxling än Woxtorpsby".

En månad senare hölls ännu en extra kommunalstämma i namnfrågan, varvid man skulle ta ställning till landskansliets kompromissförslag Östbo Bohr. Detta fick gehör från 50 personer med 1879 fyrkar, medan blott en person med 50 fyrkar höll på namnet Lundboholm.

Detta var en prestigeförlust för landskansliet som i sitt följande brev till poststyrelsen den 14 maj 1888 gav en liten eftersläng:

"Någon omständighet som kunde giva stöd åt påståendet att 'Lundboholm' skulle bli ännu mera vilseledande än Woxtorpsby har icke uppgivits och kan ej heller uppgivas. Poststationsföreståndarens uppgift att flera dylika namnadresser finnas i trakten är fullkomligt oriktig, och då ej heller i riket finnes någon postanstalt med liknande namn, anser Kungl. Maj:ts Befälningshavande detta namn, enär benämningen Bohr icke kan begagnas, vara fullt lämpligt".

Man förordade alltså inte ens sitt eget kompromissförslag Östbo Bohr men då Lundboholm inte var "för meningheten i socknen behaglig", överlämnade landskansliet till poststyrelsens gottfinnande att förändra benämningen till Östbo Bohr, "varigenom stationens namn kommer att innefatta både häradets och gästgiveriets namn".

Från den 1 juli 1888 gick poststyrelsens beslut om namnet Östbo Bohr igenom. Det blev ännu en ändring efter mindre än 15 år. När järnvägen mellan Värnamo och Alvesta togs i bruk för posttrafik den 23 december 1902, flyttades poststationen till stationshuset och fick det namn som landskansliet hade förkastat. Bor blev alltså poststationens fjärde namn.

Gästgivare August Johansson hade år 1898 fått arvudet höjt från 100 till 200 kronor per år men blev nu av med sitt arbete i postverkets tjänst. Till föreståndare för den förenade post- och järnvägsstationen antogs stinsen Otto Vilhelm Rydberg. Han fick uppleva en rivande utveckling både för järnväg och post, så kraftig att föreningen inte kunde bestå i längden.

Den 1 november 1920 skildes post och järnväg därför åt och ny föreståndare i en lokal 70 meter från järnvägsstationen blev ingenjören Johan Emil Lundin. När han avled 1940, övertogs befattningen av Elsa Lundin, som kunde glädja sig åt en fortsatt positiv utveckling för poststationen. Den blev statushöjd till postexpedition med oktober månads ingång 1958 och Elsa Lundin fick titeln stationsmästare. Den titeln infördes i postverket som beteckning på chefer för postexpeditioner, ett mellanting mellan postkontor och poststationer, vilket tillfördes organisationen 1920.

I juni 1967 efterträddes Elsa Lundin av Mariette Svensson, som var kvar till och med 1968. Efter en vakansperiod lämnades chefskapet formellt över till Roger Odéen den 1 oktober 1980 och fyra år senare trädde Tuula Kangas till. Hon följdes av Ann Britt Andersson, som tog över ansvaret för postservice i Bor till dygt 900 hushåll.

Under tiden 1 november 1960 - 30 april 1964 expedierades posten till postombudet i Smålands Gällaryd över Bor. Det innebar bland annat att den i Smålands Gällaryd då använda datumstämpeln hade gravyren BOR POB 1.